

A HETEDIK HÉT...

Hát érkezett a félidő. Most már elég rendszeresen érződik a családhiány. Bár remekül érzem magam és nincs okom panaszra, nagyon hiányzik az otthoni megszokott közösségem, mind a barátok, mind a kollégák terén, nem beszélve a lakókról.

És népes állatseregletemet sem hagyhatom ki, mert hát cica és kutyagyerekeim nélkül nem teljes az élet...

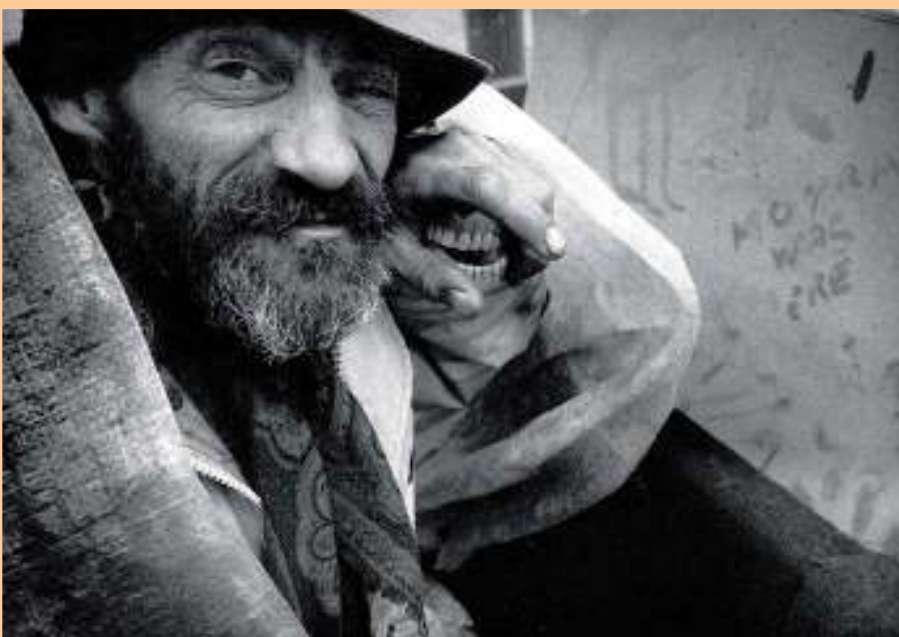
Mivel ma nosztalgikus hangulatba vagyok, jöjjön egy kis igazi hamisíthatatlan londoni csövi történelem ...

A beszámolóhoz használt fotóillusztrációk a „Bullring” eredeti fotóarchívumából származik.

A Bullring kitakarítása...

Ha Londonban jársz tanulmányi úton és nem hallottál még a Bullringről, akkor nem is jártál itt igazán...

A londoni Bullring egy máig élő legenda, amely egyszer és mindenkorra kitörölhetetlen a hajléktalanság történelméből.

Egyszer volt, hol nem volt a „Karton-város”

Az első „karton-város” a Charing Cross-i vasúti híd alatt épült, majd 1988 tavaszán zavarták el onnan végleg a hajléktalanokat. Nem sokkal ezután az első kartonlakók átköltöztek az üzleti negyedbe South Bankba, ahonnan elég gyorsan elűzték őket.

Kénytelenek voltak ezért elköltözni egy kevésbé puccos negyedbe, Camdenbe, de itt sem jártak sok szerencsével, 1 éven belül innen is el lettek küldve. A harcedzett lakók viszont nem adták fel és elfoglalták a Waterloo-Station melletti ún. Bullringet (ezt a helyet úgy kell elképzelni, mint a Keletinél lévő kör alakú sétálórést a pályaudvar és a metró között...)

A Bullring lakói igazi közösséget alkottak igazi farkastörvényekkel. Volt szerencsém beszélni pár lakóval akik itt laktak és igazi „aranykorként” jellemezték ezeket az időket. Hihetetlen összetartás, véd és

dacszövetség alakult ki a „karton-város” lakói közt és bár elmondásuk szerint „jó móka volt”, a Bullring híres volt veszélyességéről.

A környék lakói messze elkerülték a helyet, mert könnyen kirabolhatták őket és az elkövetők persze sosem kerültek kézre. De az utcai szociális munkásoknak sem volt életbiztosítás odamenni.

Az ittlakók többsége komoly addiktológiai eset volt, többségük masszív alkohol- és heroinista volt. Segélyüket ill. egyéb jövedelmüket általában kedvenc mérgükre költötték, ezért gyakoriak voltak az egymás közötti viaskodások is.

„Karton-város” lakóiról azonban elmondható, hogy mindannyian nagy állatbarátok voltak és igen sok „család” tartott kutyát is.

Elhelyezésüknél egyébként általában ez volt a legnagyobb probléma, mert akkoriban egyetlen hajléktalan szálló sem volt hajlandó kutyát befogadni. 1992-ben a szociális munkások 121 hajléktalant számoltak a Bullringnél.

Érdekes módon még sem történt semmi áttörés az ügyben. A szocik mindent megpróbáltak, hogy csekély eszközeikkel megpróbálják megakadályozni az amúgy is népes Bullring lakók növekedését, ez valahogy mégsem sikerült.

A lakók többsége ugyanis jól érezte itt magát és esze ágában sem volt életén változtatni.

A környék büzlött a vizelettől és az emberi ürüléktől, a gyanútlan turistákat sorra rabolták ki a napi betevő falatért dolgozó rablók és zsebtolvajok.

Esténként a közösségek összegyűltek, tábortüzet gyújtottak, együtt főztek, énekeltek, gitároztak, szájharmonikáztak, majd mindenki belötte az esti heroin-adagját és mindannyian együtt álomba szederültek.

Időközben párok alakultak ki, majd ezek a szövetségek újra és újraszerveződtek, ki-ki érdeklődése, és netalántán érdeke szerint...

És teltek az évek, nem történt semmi, minden olyan idilli volt...és mindenki úgy élt ahogy neki tetszik.

De megjelent a gonosz „MULTI”...

Az 1990-es évek közepétől a helyi önkormányzat és a Brit Film Intézet tárgyalásokat kezdett arról, hogy a Bullring helyén felépítik a világ egyik legnagyobb és legkorszerűbb moziját.

Az otthlakóknak ekkor még fogalmuk sem volt arról, hogy hamarosan itt a mese vége és hamarosan ki lesznek lakoltatva.

Egyre több szociális munkás jelent meg esténként, de valahogy a lakóknak nem igazán akaródzott változtatni az életmódjukon. Sokuknak életében először volt stabil „háza” a „Karton-városban”, megvolt a közösségi élete, megvolt a napi betevő drogja és az égvilágon senki nem nyaggatta őket.

Nem is igazán értették mire ez a nagy felhajtás... Aztán lassan elkezdtek szivárogni a hírek, hogy idő kérdése és „kitakarítják” a Bullringet, velük együtt, de a makacs közösség még ekkor sem adta meg magát. Kitartott elképzelése és otthona mellett.

A szocik meg kezdtek lassan zavarba lenni, mert hiába alakítottak ki jó kapcsolatot a lakókkal, hiába ajánlották fel a legjobb lehetőségeket, senki nem akarta megtenni az első lépést...

A szakértők ekkor már látták, hogy egy sokkal szélesebb körű tervet kell kiötölniük, ha azt akarják, hogy a Bullring lakók incidensek nélkül hagyják el a területet. Az önkormányzat ekkor összehívta a területen működő összes hajléktalanellátó szervezetet egy krízismegbeszélésre. Minden szervezet felajánlásokat tett, ki-hogyan tudja tágítani toleranciáját annak érdekében, hogy szállást biztosítson a Kartoniaknak.

Ennek eredményeképp kialakultak az első olyan helyek, ahol háziállatokat fogadnak a szállókon.

Minden szállón fix mennyiségű kutyát (általában 2-3) fogadtak be a gazdákkal együtt.

Extra toleranciát kellett mutatniuk a droghasználókkal szemben, ebben különösen nagy szerepet kapott a Thames Reach Stamford utcai szállója – ahol eddig elsősorban csak alkoholtolerancia volt jellemző.

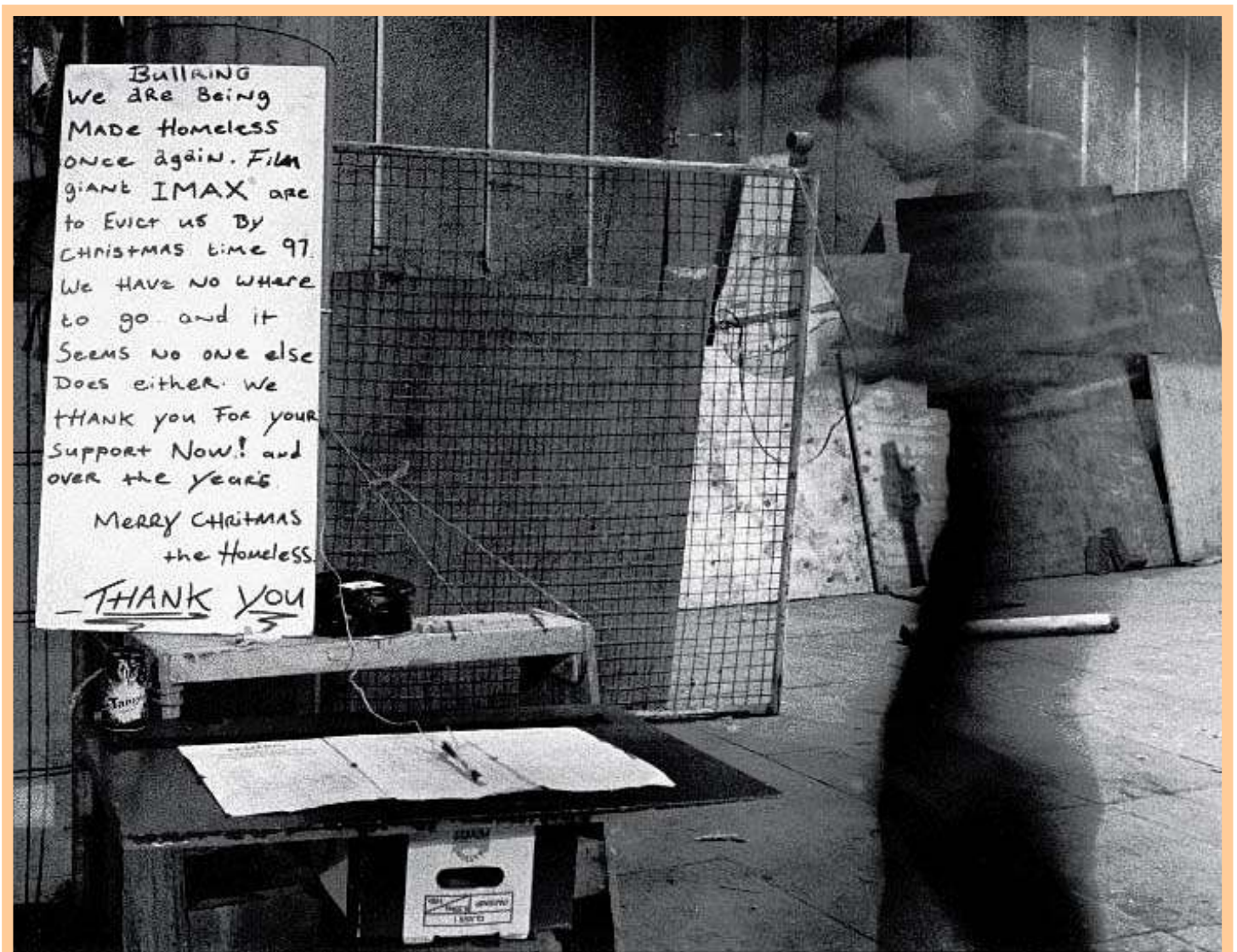
Mivel azonban a droghasználat illegális, ezért azt a lakóknak minden esetben a szobájukban szabad csak használni, egyéb esetben a szálló is büntethetővé válik.

Az alkoholfogyasztáshoz, pedig zónásították a szállót. A legtöbb helyen szabadon lehet fogyasztani italt, azonban néhány övezet védelem alá került a konfliktusok visszaszorítása érdekében.

Néhány pár még szerencsésebb volt és szociális lakást kapott, melynek jórészt igen rövid idő alatt sikeresen amortizálták, majd újra hajléktalanná váltak.

Az összefogás eredményeként minden lakó számára felajánlottak elhelyezést és a többség lassan beletörődött abba, hogy a idilli szép napoknak vége és

elfogadta a segítséget.

Azonban megmaradt egy masszív mag, aki a kiírt határidő ellenére sem volt hajlandó elhagyni kartonházát és makacsul ragaszkodott jól megszokott helyéhez...

A „kilakoltatás”

Reggel 6 óra - megkezdődik „Karton-város” kítakarítása.

„De miért reggel 6-kor?” – kérdezik a szociális munkások a rendőröket...

„Csak...ez a parancs” – válaszolják...

A lakóknak arra sem volt idejük, hogy összeszedjék az évek során összegyűjtött, más emberek számára értéktelen kacatjaikat – nekik viszont az életük volt ezidáig.

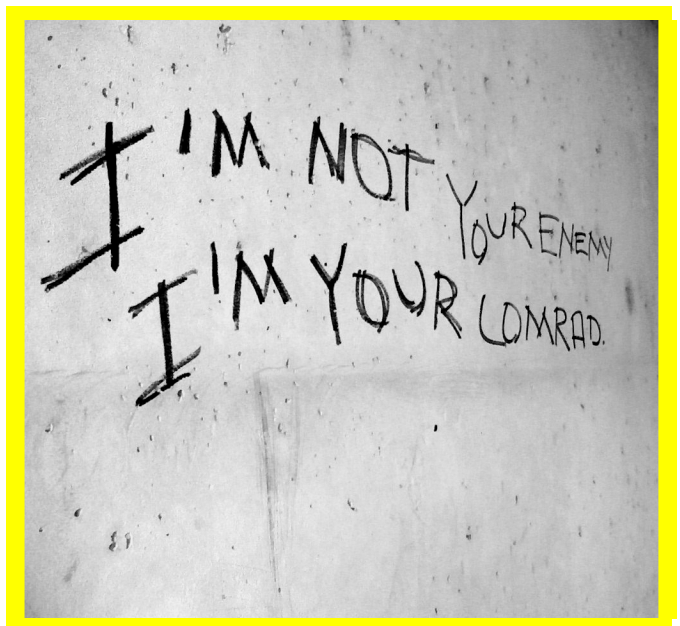
Sokuknak arra sem volt lehetősége, hogy rendesen felöltözzenek. A rendőrök **azonnali** távozásra szólították fel őket.

A szociális munkások krízisférőhelyeket alakítottak ki a Bullring maradék lakói számára, amit a kartoniak többsége végül elfogadott.

A kilakoltatás problémamentesen zajlott, bár a hajléktalanok össze voltak zavarodva és rendkívül mérgesek voltak. De néhány cirkalmas megjegyzés után elfogadták sorsukat és távoztak a helyszínről.

A szociálisok különösen a reggel 6 órás kilakoltatás miatt emeltek szót, és a legkevésbé sem volt humánus és tiszteletteljes.

És az egész procedúra bizonyította, hogy a városban nincs helye olyan embereknek, akik ezt „alternatív-életformát” választják.

A lakók nagy nosztalgiával emlékeznek meg a „Kartoni” az időkről. Úgy érzik, az IMAX valami nagyon fontosat vett el tőlük.

„Bloody IMAX” (Rohadt IMAX) – csak így emlegetik...

Kicsit elgondolkodtat az amit a lakók mondanak, vajon mi az amit ők kint az utcán a hidegben megtalálnak és mi, a meleg szobáinkkal és szakképzett személyzetünkkel nem tudunk megadni nekik...?!?

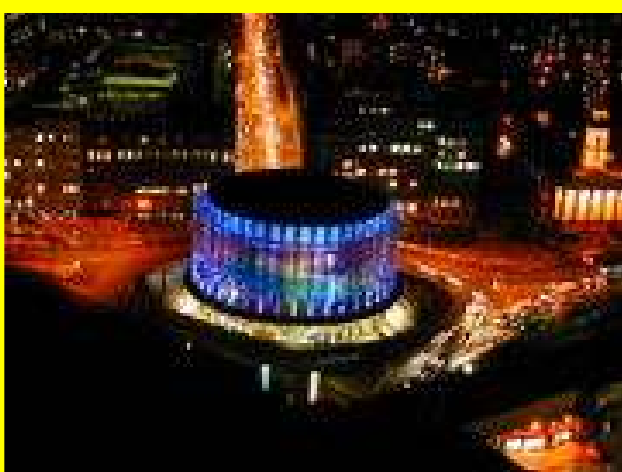
Bullring mai látképe

folyt. köv...

Üdvözlettel:

Hanuta Éva India
szociális munkás
Londonból...

A világ egyik legnagyobb mozija az IMAX